

1. EENZAAM BIDDEN

Maar gij, wanneer gij bidt, ga in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bid uw Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.

Mattheüs 6:6

In de grond der zaak staat eenieder alleen. Wie echt tot zichzelf komt, die moet het met de dichter van Psalm 25 erkennen: 'Ik ben eenzaam.' Onze diepste eenzaamheid bestaat eigenlijk hierin dat we God missen. Sinds de paradijspoort achter ons gesloten is, gaan we onze weg alleen. Alleen in het leven en zeker in het sterven. In de zwaarste slagen hebben we geen toevlucht; we kunnen elkaar ook niet helpen als straks de grote slag valt.

Toch is er door genade nog een andere eenzaamheid. Het is de eenzaamheid van de binnenkamer, de verborgen omgang met God in het gebedsleven van een kind van God. Dat is een eenzaamheid die men voor al het gezelschap van de wereld niet ruilen wil. Zelfs al zou men zich daar ongelukkig voor God gevoelen, dan nog is het de beste plaats die een mens op aarde kan vinden. Maar hoe was het licht van het eenzame bidden verduisterd in de dagen van Christus' omwandeling op aarde. Er waren wel bidders. De farizeeërs stonden zelfs op de hoeken van de straten te bidden. Maar ach, het was alleen vertoon om van de mensen gezien te worden.

Wellicht hebben de mensen toen van de farizeeër gezegd: 'Wat heeft die man een gebedsleven!' In der waarheid echter hadden zij nog nooit verstaan dat het bidden een zaak is tussen God en de ziel alleen. Want in de ware gebedsgemeenschap zijn er tenslotte maar twee: God en de zondaar. 'Maar gij', zegt Christus, 'ga in uw binnenkamer.' Dat is een les die ook in onze tijd geleerd moet worden.

Want wat zou het ons baten, al hadden we de meeste gebedsgaven om onder de mensen voor te gaan en we zouden toch vreemd zijn aan de verborgen omgang met God? Trouwens, wie we ook zijn, als we persoonlijk niet geleerd hebben wat bidden is, dan zullen we in het sterven een onbekende God ontmoeten.

Zijn er nog binnenkamers? En hier gaat het niet over de wereld. Het is wel bekend dat daar geen knieën gebogen worden. Maar het gaat over de woningen van hen die van kinds af weten dat er een God in de hemel is. Zijn dáár nog bidvertrekken? Het spreekt wel vanzelf dat Christus hier niet een apart vertrek in ons huis bedoelt. Ook daar zou een biddend hart kunnen ontbreken. Maar het gaat om de vraag: 'Is er nog gebedsleven?' Eenzaam, persoonlijk, tussen de Heere en onze ziel. Zijn er nog plaatsen in onze woning, al was het maar een kelder of een zolder, waar de gouden draad van het gebed verbinding legt tussen hemel en aarde? Want door het gebed worden hemel en aarde verbonden. Dat kan zelfs onder het werk zijn. Nehemia bad terwijl hij met de koning sprak.

We kunnen gerust zeggen dat er geen zielenleven gekend wordt als men vreemd is van het gebedsleven in de eenzaamheid. Immers, het gebed is de ademtocht van de ziel. Zo min het lichaam kan leven zonder te ademen, zo min kan een ziel leven zonder gebed. Een mijnwerker moet sterven als er in de mijn geen verbinding meer is met de lucht van boven. Zo is er voor het geestelijke leven geen adem als er geen verbinding is met de hemel. Die verbinding nu is het gebed.

'Ga in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende.' Ja, de deur moet achter ons dicht. De deur van het aardse gewoel, de deur van wat we schijnen en in waarheid niet zijn. Al de deuren die het ware gebed kunnen verhinderen. De deur dicht, want het ligt hier alles zo persoonlijk en teer. Hier kan een man de aanwezigheid van zijn vrouw niet verdragen. Hier wil ook de vrouw alleen zijn. Hier wil een zoon of dochter voor eigen ouders niet weten wat er aan de Alwetende beleden wordt. Hier is ieder alleen voor Gods aangezicht.

Als het goed is, geestelijk ontkleed in al zijn ellende en jammer. Ontbloot in zonde en schuld. Naakt voor de Alziende. Achter de gesloten deuren. Daar liggen de eerste worstelingen en de laatste. Daar legde koning Hizkia de brief van de vijanden open voor God. Daar wordt het hart uitgestort. Daar heeft soms de minst bespraakte geen gebrek aan woorden. Daar spreekt de geleerdste de taal van een kind. Daar is een gebed ook niet te kort of te lang. Daar kan men soms niet ophouden om van de troon der genade af te blijven en daar is ook één zucht meer dan duizend woorden. Daar kan de hemel zo laag zijn. Daar kunt u aan God kwijt wat u aan de mensen niet kwijt kunt. Ja, daar kent de Heere degenen die de Zijnen zijn. Hun namen staan boven bekend, hun tranen worden in Zijn fles bewaard, hun zuchten op Zijn hart gewogen. Hij weet van hun strijd. Hij kent hun zorgen. Hij luistert naar een ieder persoonlijk, alsof Hij op de ganse aarde maar één kind had. De ware bidder staat bij God bekend.

Christus Zelf heeft het voorbeeld van dat eenzame bidden aan Zijn Kerk gegeven. Hoe dikwijls ging Hij alleen op een berg om te bidden. Als dan de grote Christus de gesloten deuren niet missen kon, hoe zal dan een arme sterveling daar buiten kunnen? Christus had de Vader niets te zeggen wat anderen niet mochten weten. Hij had geen enkele verborgen zonde te belijden. Hoeveel te meer heeft dan een zondaar de binnenkamer nodig, want er valt daar zo veel te erkennen wat anderen niet hoeven te weten. Ook zijn er zo veel noden en aanvechtingen, die anderen niet begrijpen.

Tot de farizeeërs, die in het oog van de mensen zo veel gebedsgaven hadden, zal het eens gezegd worden: 'Ik heb u nooit gekend.' Want zij zijn nooit waarachtig alleen voor God geweest. Maar van de eenzame bidders staat er: 'Uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.' In de dag der dagen zullen zij aan het licht komen, die verborgen bidders. Al zijn het ook dikwijls zuchters. Al durven zij zichzelf geen bidder te noemen, al durven zij de Vadernaam niet uit te spreken. Zij zullen toch geen vreemde God

ontmoeten, want dan is daar diezelfde God van de binnenkamer. De Heere Zelf zal ze op die dag van elkaar scheiden, de schijnbidders en de ware bidders. De eersten zullen er zich over verwonderen dat zij niet bij de schapen gesteld worden. Zij zullen zeggen: ‘Hebben we dan niet op aarde Uw Naam aangeroepen?’ De laatsten zullen zich er eeuwig over verwonderen dat zij niet bij de bokken gesteld worden. Die dag brengt alles aan het licht. Alle schijn, alle waarheid. En dan zullen vele eersten de laatsten zijn en vele laatsten de eersten. Zeker, dat gebedsleven is er maar niet elke dag van het jaar. Dat leven werkt niet automatisch. Daarvoor ligt het te teer en te heilig. Het hart kan zo koud zijn dat er geen gebed uit kan. En de hemel kan zo gesloten zijn, dat er geen gebed door kan. De ware bidder moet het tot zijn schande en tot zijn smart hoe langer hoe meer leren dat hij niet bidden kan. Dan wordt het, zoals iemand het zei:

*Ik had m'n handen beide,
in stilte van de nacht,
gebeven naar de hemel,
gevouwen en gewacht ...
'k Kon niet meer vragen, klagen,
ik kon niet meer gewagen
hoe arm mijn ziele was.¹*

En toch, zelfs het ongeluk in de binnenkamer wil zo iemand niet ruilen voor al het geluk in de wereld. Liever daar ongelukkig dan in de wereld gelukkig. Dan wil Daniël liever de leeuwenkuil in dan de binnenkamer uit.

Hebt u ook een binnenkamer, lezer? Als de vloeren van uw huis eens konden spreken, zouden ze dan kunnen getuigen van buigende knieën? Zou u de muren van uw huis als getuigen durven inroepen

1. Ds. J.G. van Minnen ‘Onder ’t Licht van Gods Lamp’.

als het gaat over het leven van het gebed? Als uw deuren eens konden spreken, zou hun dan gevraagd kunnen worden of ze wel eens achter u gesloten worden? Wees eens eerlijk, wat zouden uw muren en deuren dan moeten zeggen? De Heere heeft lust tot waarheid in het binnenste. En daarom is het een zaak die alleen maar bekend is aan God en uzelf. Hoe staat u dan bij God bekend?

‘Maar’, zegt iemand, ‘kun je dan al van je zaligheid verzekerd zijn als je die eenzame plaatsen maar kent?’ Daarover meer in de volgende hoofdstukken, maar nu moet reeds gezegd dat het er maar slecht voor staat als dat verborgen zoeken ons vreemd is. Zó slecht, dat zelfs het eerste teken van geestelijk leven nog wordt gemist. En toch hebt u van God, uw Schepper, knieën gekregen om te buigen, handen om te vouwen en een mond om Hem aan te roepen. O zeker, daarbij moet nog een hart komen om te bidden. En dat missen we allen van nature. Maar dat neemt niet weg dat een biddeloos mens in de verlorenheid zal moeten erkennen: ‘Ik heb niet gewild.’ Dat zult u dan moeten zeggen. Want niemand gaat verloren omdat hij te veel van God heeft gevraagd; wel omdat hij te weinig heeft gevraagd. Al was het dan maar een gebed om een gebed, met de discipelen die zeiden: ‘Heere, leer ons bidden.’

Wat is de Kerk zonder gebed? Niets meer dan een leger zonder wapens. Het gebed is de kracht van de Kerk Gods. Helaas is het ook haar zwakheid, want ook onder het volk van God is er dikwijls geen tijd, geen lust, geen hart om te bidden. O, die biddeloosheid. Wat een verachtering kan er daardoor zijn in het genadeleven. En dat vergeleken met de eerste tijd, toen u als het ware bij iedere stap de Heere nodig had. Dikwijls moet een kind van God met schaamte daarop terugzien. Wat gaat u nu vaak aan de deur van uw binnenkamer voorbij, waar u die vroeger binnentrad. Is er dan na ontvangen genade geen genade meer nodig? Moet er dan niet geleefd worden van genade?

Voorwaar, een oorzaak van de geestelijke donkerheid is de bidde-loosheid. En toch is dat zo'n benauwde tijd. 'Toen ik zweeg', zegt David, 'werden mijn beenderen verouderd in mijn brullen de ganse dag.' Zijn mond zweeg, maar zijn hart schreeuwde. O, dat zwijgen; de ziel moet eronder verteren. En dat tegenover een God Die het Zelf in Zijn Woord gezegd heeft: 'Stort voor Mij uit uw ganse hart.' Hoe koud, hoe behoefteloos, hoe verdorven en hoe slecht dat hart ook zijn mag. Een zoon begon gebrek te lijden. Maar hij mocht gelukkig elke dag bij zijn vader eten halen, zo veel als hij met zijn gezin maar nodig had. Op zekere dag vroeg hij echter aan zijn vader om nu voor een week lang leeftocht te mogen meenemen. Dat vond hij gemakkelijker. Dan hoefde hij niet elke dag terug te komen. Maar die vader zei: 'Nee, want ik zie je zo graag elke dag.' Nog veel meer ziet God de Vader Zijn kind graag elke dag aan de troon der genade. De Heere heeft niet een volk met voorraad.

Het gaat hier als met de weduwe van Zarfath. Toen haar door Elía werd aangezegd dat God haar in het leven zou onderhouden, kwam er geen voorraad van balen meel en vaten olie. Nee, toen moest zij het elke dag doen met dat handjevol meel en dat kleine beetje olie. Zelf bleven ze daar in Zarfath dus even arm als ze waren. Maar hun armoede werd hun rijkdom. Arm en toch rijk. Niets hebbende en toch alles bezittende. Waar wordt het echter anders geleerd dan in de binnenkamer?

Daarom houdt de Heere Zijn volk arm en klein. Armoede verbindt. Rijkdom verwijdert. Wat zou er meer teerheid, meer kleinheid, meer liefde, meer onderwijs, meer kracht en meer licht zijn, als de Kerk van God meer op die plaatsen vertoefde. En wat zou er meer glans van de Kerk uitgaan. Toen Mozes bij de Heere geweest was, glansde zijn gelaat van de uitstraling Gods. Ze konden het aan Mozes zien. Dat was wel een bijzondere gunst die Mozes te beurt viel, maar toch is het in de grond der zaak niet anders, zelfs niet met het kleinste kind van God, want het is te zien als iemand bij de Heere geweest is. Wat een zalige tijden. De tijden van die eenzaamheid. Daar wordt

geschonken wat de wereld niet geven kan. Iemand zegt op zijn sterfbed dat hij straks geen onbekende God zal ontmoeten. Waar heeft hij die God leren kennen? In de binnenkamer.